

Un altre cop

Un relat de: [DJG](#)

Són les dues de la matinada i no tinc son. No és el primer cop que em passa. De fet, és un dels mooolts cops que em passa. Em quedo tota la nit en vela, esperant el moment de perdre el nord i poder descansar. Però aquest moment no arriba: alguna cosa em té desperta totes les nits. Començo a pensar i pensar en totes les coses que tinc al cap i que no aconsegueixo que se'n vagin. A vegades, panxa enlaire, amb els braços sobre el suau llençol i la vista al sostre, m'entren ganes de plorar i ho faig en silenci, perquè ningú em senti. Apujo la música i m'agrada adormir-me amb ella. Em fa companyia. Em qüestiono quan deixaré de sentir-me sola.

Sembla que cada cop que estic a punt d'aconseguir obrir-me, ser feliç, deixar enrere les pors, ja tornem a ser-hi: passa qualsevol cosa que fa que tot s'espatlli. Tornem a començar. Stop y play. Des del principi, com ha de ser. I arriba un punt en que estàs cansat de tornar a repetir tota la història i només tens ganes de poder deixar que la cinta segueixi, sense aturar-la. Tens ganes de poder saltar-te el troç en què has de patir, el troç en què has de tornar a començar de nou, sense donar-hi gaires voltes (o tot el contrari), sense donar-li massa sentit. La vida és una continua pel·lícula amb plays i pausas però a vegades, i només a vegades, estaria bé que no tingués final.